717029001

శబ్దబ్రహ్మమయీ చరాచరమయీ జ్యోతిర్మయీ వాఙ్మయీ
నిత్యానందమయీ పరాత్పరమయీ మాయామయీ శ్రీమయీ
అష్టైశ్వర్యమయీ సదాశివమయీ శ్రీశివశక్తి సాయీమయీ

ప్రేమ స్వరూపులారా!

భగవంతుడు అప్ప స్వరూపుడై, అష్టైశ్వర్య సంపన్నుడై సృష్టిని సర్వత్ర వ్యాపించియున్నాడు. 'అంతర్బహిశ్చ తత్సర్వం వ్యాప్య నారాయణః స్థితః' అని వాక్యట చూచినా వున్న భగవంతుడు కనపడేది ఎక్కడ. పాలలో ప్రతి బిందువునందును వెన్న వున్నది. కాని ప్రతి బిందువునందు వున్న వెన్నను ఒక్క భాగమునను తెప్పించే వలె నన్న దానిని పెరుగుగా చేసి చక్కగా చిలికి అన్ని విధముల మర్దన చేసినప్పుడే ముందు వుండిన వెన్న సర్వవ్యాపకత్వమైన వెన్న ఏకత్వమును ధరించి ప్రత్యక్షమౌతుంది. అదే విధముగనే సర్వత్ర వుండిన భగవంతుడు, సర్వ జీవులందు వుండిన భగవంతుడు సర్వవ్యాపి యైన భగవంతుని మనము హృదయము చేత మథనము చేసి మానసిక ప్రయత్నముల చేత సాధనలు సల్పి సరియైన సాక్షాత్కారమును పొందాలి. దేవుడు దేవుడు అని రేవు [illegible] మనకు దేవుడు లభించడు.

దేవుడనగ వేరు దేశమందున లేడు
దేవుడుండు తనదు దేహమందె
పాపమనగ వేరు పరదేశమున లేదు
తాను చేయు పనుల తగిలియుండు

మంచి చెడ్డలన్నీ మన ప్రవర్తనల యొక్క ఫలితములే. మంచి నడతను పొందినప్పుడే మంచి ఆనందమును అనుభవిస్తాము. మనసు కలవాడే మనిషి. మనసే లేనున్న మనిషి లేడు. మనసంటే ఏమిటి? ఇది ఒక బట్ట. దారముల యొక్క చేరికనే బట్ట. దారము లేకుండిన బట్ట లేదు. ప్రత్తి యొక్క స్వరూపమే దారము. ప్రత్తి లేక దారము లేదు. దారము లేక వస్త్రము లేదు. అదే విధముగ సంకల్పములు లేకుండా కోరికలు లేవు. కోరికలు లేకుండా మనసు లేదు. కోరికల యొక్క సమ్మిళితమైన స్వరూపమే యీ మనసు.

ఒక్కొక్క దారము వేరువేరుగా తీసినప్పుడు బట్ట వుండదు. మన కోరికలు కొంత అదుపులో వుంచుకొని తగిన రీతిగా మన జీవితమును ఆదర్శవంతమైన జీవితముగా జీవించటం

మానవత్వమునకు విశిష్టమైన దివ్యత్వము. 'జంతూనాం నరజన్మ దుర్లభం'. మనుష్య జన్మము చాలా పవిత్రమైనది. ఉత్తమమైనది. ఆదర్శవంతమైనది. అనుసరించవలసినది. అనుభవింపవలసినది. ఇట్టి పవిత్రమైన మానవ జన్మమును మనము సరిగా అర్థము చేసుకొనలేక వ్యర్థము గావించుకుంటున్నాము. దివ్యాత్మ స్వరూపులారా! భగవంతుడు యీ ప్రపంచములో మొట్టమొదట జలస్వరూపుడైనాడు, జలమే భగవంతుని యొక్క మొదటి స్వరూపము. మానవుడు జలము చేతనే జీవించుచున్నాడు. జలమునకు రెండవపేరు జీవనం అనికూడ వుంటున్నది. ప్రాణమంతా జలముతోనే చేరి వుంటున్నది. జలమే లేకున్న జగమే లేదు. సర్వత్ర యీ ప్రపంచమంతయును కూడను ... మూడు భాగములు జలము వుంటున్నది. అట్టి జలస్వరూపుడైన భగవంతుని మనము సామాన్యముగా భావించి దివ్యత్వమును విస్మరించి మనము దూరము చేసుకుంటున్నాము.

రెండవది గాలి. గాలియే లేకుండిన జీవనమే లేదు. క్షణక్షణమునకు మన ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాస రూపములో గాలిని మనము అనుభవిస్తున్నాము. ఒక్క దినమునకు 21,600 పర్యాయములు మనము గాలిని తీసుకుంటూ గాలిని విడుస్తూ వుంటున్నాము. నిజముగా గాలిని తీసుకోటం వదలటం లేకుండిన మన జీవితమే నిలువదు. కనుక భగవంతుడు వాయుస్వరూపముతో జగత్తులో వ్యాపించి వుంటున్నాడు. వాయువుగా మనము భావిస్తున్నాము గాని భగవంతునిగా భావించుటయే లేదు.

మానవత్వములో వుండిన యీ జీవితమునకు అగ్ని అత్యవసరమైనది. ఈ అగ్ని సర్వత్ర వుంటున్నది. కట్టెలో వున్న అగ్ని మనకంటికి కనుపించకపోయినప్పటికి కట్టెకు కట్టెకు రాపిడి జరిగినప్పుడు అందులో అగ్ని అభివృద్ధి అవుతుంది. అదేవిధముగనే అగ్ని సర్వత్ర వ్యాపించి వుంటున్నది. సూర్య చంద్రాదుల యొక్క ప్రతిబింబముతో మనస్సు యొక్క ...యిలో చేరి జఠరాగ్నిగా రూపొందుతూ వున్నది.

నిజముగా మన దేహములో జఠరాగ్నియే లేకుండిన మనము భుజించిన ఆహారము సప్త ధాతువు రూపము దాల్చి కండరములు, నరములు, ఎముకలు, రక్తము యీ విధమైన మార్పు చెంది మానవత్వానికి తగిన పుష్టిని సంతుష్టిని అందించలేదు. ఎక్కడ వున్నాడు భగవంతుడు అని ఎవరికి వారు ప్రశ్న వేసుకున్నప్పుడు

అహం వైశ్వానరో భూత్వా ప్రాణినాం దేహమాశ్రితః
ప్రాణాపాన సమాయుక్తః పచామ్యన్నం చతుర్విధమ్.

మనలో జఠరాగ్ని రూపములో వుంటున్నాడు భగవంతుడు. సర్వులయందు భగవంతుడు వుంటు

శ్రుతి 'ఈశావాస్యమిదం సర్వమ్. వాసుదేవమిదం సర్వమ్'. ఎక్కడ చూచినా వుంటున్నాడు. ఐతే యీ మానవతా విలువలను మనము గుర్తించుకోలేక పోవటం చేతనే సర్వత్ర వ్యాపించిన దైవత్వాన్ని మనం అర్థము చేసుకోలేక పోతున్నాము

చూడండి. అదొక బల్బు. ఈ బల్బులోనుండి మనకు వెలుగు వస్తున్నది. ఈ వెలుగును మనం అందుకోవాలంటే వెలుగుకు యేది ఆధారము. బల్బు. బల్బు వుండినంత మాత్రమున మనకు వెలుగు లభిస్తున్నదా? లభించుటలేదు. దీనికి wire ఒకటి connection పెట్టాలి. ఈ వైరు వుండినంత మాత్రమున మనకు వెలుతురు లభిస్తున్నదా? ఆ వైరులో కరెంటు వుండాలి. ఆ కరెంటు వైరు ద్వారా వచ్చి బల్బులో చేరినప్పుడే మనకు ప్రకాశము లభిస్తున్నది. కనుక కరెంటే సత్యము వైరే ధర్మము. బల్బే శాంతి. ప్రేమయే లైటు.

ఈ ప్రేమ అందరియందు వుంది. ప్రేమయే దైవము. దైవమే ప్రేమ. ఈ ప్రేమ తత్వాన్ని మనం పెంచుకోవాలి. ప్రేమ లేని మానవుడు లోకములో లేడు. ఐతే సరైన మార్గములో యీ ప్రేమను వినియోగించుకోటం లేకుండా ప్రేమ వివిధ రూపములు ధరిస్తూ వుంటున్నది. తల్లి బిడ్డ ప్రేమను వాత్సల్యమంటారు. బంధు మిత్రుల ప్రేమను అనురాగమంటారు. భార్యభర్తల ప్రేమను మోహమంటున్నారు. పదార్థముల ప్రేమను యిచ్ఛ అంటున్నారు. పరమాత్మ ప్రేమనే భక్తి అంటున్నాము. కానీ ప్రేమ ఒక్కటే. మైసూర్ పాక్, గులాబి జాం, బర్ఫీ, మిఠాయి, జిలేబి యివి చేసి వున్నదానికి అన్నింటి యందు చక్కెర ఒక్కటే అనే సత్యాన్ని గుర్తించుకున్నప్పుడు అద్వైత మనకేమి ఏకత్వముగా దివ్యత్వమనేది సర్వుల యందు వుంటున్నది. ఎవరిని మనము బాధించరాదు. ఎవరిని మనము నొప్పించరాదు. కారణమేమనగా సర్వులయందు వుండిన భగవంతుడు ఒక్కడే. ప్రతి ఒక్కరు భగవదంశమే. భగవంతుడు ప్రత్యేకముగా లేడు. నీవు కూడా భగవంతుడవే. కేవలము దేహ భ్రాంతి కలిగివుండటంచేతనే నీవు దైవ భ్రాంతిని విస్మరిస్తున్నావు. నీవు నిజముగా విచారణ చేసిన యెడల దైవత్వము నీయందే ఆవిర్భవించి వుంటున్నది. ఇలాంటి ఏకత్వమును పొంది ప్రేమతత్వము చేత భగవంతుని మనము పొందాలి.

ప్రేమ లేక మనము దీనిని పొందుటకు వీలుకాదు. ఒక చిన్న ఉదాహరణము 'అహంబ్రహ్మాస్మి అన్నారు. ప్రతి ఒక్కరి యందు నేనునేను అనేది వుంటున్నది. రూపములు పుట్టిన తరువాతనే దీనికి పేరు పెట్టుతున్నారు. నీ పేరు ఏమంటే రామయ్య అంటారు. ఈ రామయ్య అనే పేరు తల్లి తండ్రులు పెట్టిన పేరు. పుట్టుకతో వచ్చినది కాదు. ఈ పేరు ఎప్పుడు పెట్టారు. పదవ దినమో పదకొండవ దినమో పెట్టారు. ఇది పెట్టక పూర్వము పేరు ఏమిటి? నేను. అదే అక్కడ నేను. నేను అనేది ఒక పెట్టిన పేరు

[illegible] మకు యిచ్చిన పేరు కాదు. పుట్టిన పేరు కాది ఉంది సహజమైనది స్వభావము. ఈ నాడు యీ స్వభావ[illegible] మరచి మనము మన ప్రభావముల కోసమని పాకులాడుతున్నాం. అందువలనే మన సత్యస్వరూ[illegible]ర్తించ లేక పోతున్నాం. ఈ నేను అనేది ఎక్కడ వుంది. బాల్యము, యౌవనము, కౌమారము, వార్ధ[illegible] మొదలగు స్థానములు మారుతున్నాము. కాని నేను అనేది మారటం లేదు. బాల్యమునందు నేను అం[illegible], యౌవనమునందు నేను అంటున్నాం. కౌమారమునందు నేను అంటున్నాం. వార్ధక్యమునందు నేను [illegible]. జాగ్రత్ స్వప్న సుషుప్తులందు నేను అనేది మారటం లేదు. స్థూలము, సూక్ష్మము, కారణము [illegible] మూడింటి యందు నేను మారటం లేదు. సర్వులయందు నేను అనేది సమముగా వుంటున్నది. [illegible] అని చెప్పినప్పుడు నేను అని లేస్తాడు అతడు. ఇంకొకడు కృష్ణయ్య అంటే నేను అని లేస్తాడు. [illegible] అంటే నేను అని లేస్తాడు. కాని రామయ్య, కృష్ణయ్య, రంగయ్య రూపనామములు వేరైనప్పటికి [illegible] అందరు నేను అని జవాబు యిస్తున్నారు. ఈ నేను అనేది ఎక్కడ వుంది. సర్వులయందు [illegible]ది. అదే అహం బ్రహ్మాస్మి. అందరియందు కూడను అహం అనే దివ్యత్వము చేరి వుంటున్నది. [illegible] చెప్తాడు.

పలికెడిది భాగవతమట

పలికించెడి వాడు రామభద్రుండట

[illegible] అంటే ఎవరు. 'నే పలికిన భవహరమగునట' నే. అక్కడ వాడు. నే యీ రెండు పదములను [illegible]గా పెట్టాడు. వాడు, నే అనే పదములకు సరియైన అర్థమును తీసుకుంటే సంపూర్ణ భాగవత [illegible] యీ రెండు పదముల లోపలనే లీనమై వుంటున్నది. వాడు అనేదానికి సః అని సంస్కృతము [illegible] నేను అనేది సంస్కృతములో 'అహం' సః + అహం = సోహం. ఈ సోహం అనేది నేనే అతడు. [illegible] తత్త్వమసి. అతను నేనే నేను అతనే. ఈ విధమైన ఏకత్వము మన చరిత్రయందు పవిత్రత [illegible] నిరూపిస్తూ వుంటున్నది.

ప్రేమస్వరూపులారా! ఏదో మానవత్వము జీవించటానికి వచ్చినదిగా మనము భావిం[illegible]. ఆదర్శవంతమైన జీవితమును అందించే నిమిత్తమై వచ్చింది. నిద్ర లేచి నిద్రపోయేదాకా [illegible] మనం ఏమి పని చేస్తున్నాం మనం చేసేది అంతా కూడా జానెడు పొట్ట కోసమై పాకులాడు[illegible]. ఇంతేకదా! ఎంతకాలం బ్రతికినప్పటికి యింతే కదా యింతకంటె అధికముగా సాధించలేరు

నిద్దుర నుండి లేచి మరి నిద్దుర పోయెడు దాది పొట్టకై

పొద్దును పద్దు లేక వ్యయమందగ-చేయుచు జీవితంబున

విద్దెల ధార పోసి అరవింద దళాక్షుని విస్మరించి వ

పెద్ద సుఖంబు పొందితివా ప్రేమగ యోచన చేయుము మానవా!

[illegible] ఏమి సాధిస్తున్నాము. వుండినంత వరకు తినటం, నిద్రించటం, ఏదోపని చేయటం, సంపాదిం[illegible]- సంపాదించినది బిడ్డలకు మనుమలకు, మనుమరాళ్లకు పంచిపెట్టటం యిదేనా మన జీవితము. దేనిని మనము సంపాదిస్తున్నాము? శాశ్వతమైన దానిని దేనిని మనము సంపాదిస్తున్నాము? [illegible] అనిత్యం. అసుఖం లోకం ఇమం ప్రాప్య భజస్వ మాం' అన్నీ అనిత్యమే. పుట్టిన తక్షణమే చంటిబిడ్డ అంటాము. 30 సంవత్సరములైతే మనిషి అంటాము. 75 సంవత్సరములైతే తాత అంటాము. ఈ నాలుగు స్థాయిలు [illegible] కదా మారినాడు. నలుగురు కాదు కదా. అదే రీతిగా కాలమంతా మారుతున్నప్పటికిని వ్యక్తిత్వమనేది మనలో [illegible] వున్నది. ఆ వ్యక్తిత్వమనేది ఏమిటి? దానిని మనం పెంచుకోవాలి. వ్యక్తి అనగా కాళ్లు చేతులు, కడుపు [illegible]న వ్యక్తి కాదు. 'అవ్యక్తముగా నిగూఢముగా వున్న దివ్యత్వమును ఎవరు వ్యక్తీకరింప చేయుదురో వారే [illegible]: గూఢముగానున్న దివ్యత్వమును వ్యక్తీకరింప చేయాలి. అప్పుడే ఇది దివ్యత్వము పొందుతుంది.

లారీ కట్టెలు తెచ్చి ఒక పాత్రలో బియ్యము నీరు పోసి ఆ కట్టెలపై పెట్టినప్పుడు అన్నము కాదు [illegible]కదు. పాకము కాదు. కానీ అదే కట్టెల యందు అంతర్భూతమైన అగ్ని వెలుపలకు వచ్చినప్పుడు ఆ అగ్ని [illegible] బియ్యమునంతా వుడికిస్తుంది. భూశాల అంతర్భూతమైవున్న అగ్నియే మాత్రము చేయదు. అది బహి[illegible]ము కావాలి. భూమిలో అట్టడుగున నీరువుంటున్నది. కానీ ఆ నీరు మనకు వున్న మట్టిని తీసివేస్తే ఆ [illegible] మనకు లభిస్తుంది. అడుగున వున్న నీరు పైకి రావాలంటే బోర్‌వెల్ వేయాలి. కాల్వాలి. కొట్టాలి. ఆ పైపు అడుగుకు పోయి జలమును పైకి తెస్తుంది. అదే రీతిగనే మనము నాలుకపైన బోరు వెయ్యాలి. భగవంతుని నామము చింతించాలి. చింతిస్తే చింతిస్తే ఆ బోరు హృదయానికి పోయి అక్కడున్న ఆనందము[illegible] పరమాత్మను పైకి తెప్పిస్తుంది. మనము చేయవలసినపని అదే. స్మరణ. స్మరణ కంటె మించిన [illegible]రణ మరొకటి లేదు. ఆ స్మరణ కావాలి. ఆ స్మరణ హృదయ పూర్వకముగా చేయాలి. హృదయపూర్వకముగా స్మరణ చేసినప్పుడే అన్ని విధముల దివ్యత్వము మనము పొందగలుగుతాము. నూతనమైన మాటలు [illegible] మాట్లాడుతున్నాము. అపవిత్రమైన మాటలు ఎన్నో మనము మాట్లాడుతున్నాము. దీనివలన మనము అశాంతికి గురౌతున్నాముగాని శాంతి సంతోషములు పొందలేకపోతున్నాము. పరమాత్ముడు ఒక్కడే.

మతములన్నియు వేరు మార్గంబు ఒక్కటె
వస్త్ర బోధము వేరు దారమొకటె
శృంగారములు వేరు బంగారమొక్కటె
పశులవన్నెలు వేరు పాలొకటె

71702906.

జీవ జంతువులు వేరు జీవుండు ఒకడె
జాతి నీతులు వేరు జన్మమొకటె
దర్శనంబులు వేరు దైవంబు ఒకటె
పూల జాతులు వేరు పూజ ఒకటె
తెలియలేకను మానవుల్ తెలివి తప్పి
బ్రతుకు కోసము బహు బంధ బద్ధులైరి.

పూల జాతులు వేరు పూజ ఒకటె ఈ విధమైన దివ్యత్వమును మన హృదయమునుండి ఆవిర్భవింప చేసుకోవాలి. ఎక్కడనుపోయి మనము వెతకనక్కరలేదు. ఎక్కడికో పోయి మనము భగవంతుని చూడనక్కరలేదు. నీవు నీవే భగవంతుడవు. అలాంటి తత్వమును మనము గుర్తించాలంటే సత్సంగములో చేరాలి. ఆ సత్సంగము చేతనే ఈ సర్వేశ్వరత్వమును మనము గుర్తించటానికి వీలవుతుంది. ఇది బొగ్గు యిది నిప్పు. నిప్పు యిక్కడ బొగ్గు యిక్కడ వుంటుంటే బొగ్గులో నిప్పు చేరదు. ఆబొగ్గును నిప్పు సమీపముగా చేర్చినప్పుడు ఎంతవరకు అది అనుకుందో అంతవరకు బొగ్గులో అగ్ని చేరుతుంది. ఈ రెండింటిని చేరిపైన మనము విసనికర్రతో విసిరినామంటే ఆ బొగ్గుకూడా అగ్నిగా మారిపోతుంది. కనుక దగ్గర చేయుటయే near. దీన్ని సాధన చేయుటయే dear. near and dear రెండు బ్రహ్మవిత్ బ్రహ్మైవ భవతి. రెండును ఒకటైపోతుంది. మనము దివ్యత్వముతో చేరాలి. సమీపము పోవాలి. ఆ సమీపములోనే దివ్యత్వము లభ్యమవుతుంది.

ప్రేమ స్వరూపులారా! ప్రేమ చేతనే యీ దివ్యత్వము పొందాలి. ప్రేమ లేక దేనిని మనము సాధించలేము. ఏ చిన్న విషయాన్ని మనము సాధించలేము. ప్రేమకు మూడు గుణములుంటున్నాయి. ఏమిటి ఈ మూడు గుణములంటే ప్రేమ భయపడదు. ధైర్యముగా వుంటుంది ప్రేమ. ఈ ప్రేమ మరొకదానిని కోరదు. ఇచ్చేదేగాని పుచ్చుకొనేది కాదు. ఇదే దివ్యప్రేమ. ఇంక మూడవది ప్రేమ నిమిత్తమే ప్రేమించవలసినది. పదార్థ నిమిత్తమై ప్రేమించకూడదు. పదార్థ నిమిత్తమై ప్రేమించినప్పుడు అది భౌతికమవుతుంది. మనము షాపుకి పోయి ఐదు రూపాయలు యిచ్చి అయ్యా! నాకు చేతిరుమాలు యివ్వమన్నామంటే వాడు రూపాయలు తీసుకుంటాడు. ఆ చేతిరుమాలు నీ ముఖాన కొడతాడు. ఇంక వానికి మనకు సంబంధము లేదు. ఈ విధముగా ఒక్కొక్క వస్తువుకు ఒక్కొక్క విలువగా వున్నప్పుడు ఏదైనా మనము యిచ్చుకుంటే కదా భగవంతుని దగ్గర పుచ్చుకోటానికి వీలవుతుంది. కనుక మన హృదయాన్ని యిచ్చుకోవాలి. ప్రేమను పుచ్చుకోవాలి. మనము దివ్యత్వమును పొందాలంటే ప్రేమతత్వము యిచ్చుకోవాలి. సమత్వమనేది పుచ్చుకోవాలి. అశాంతి అనేది యిచ్చుకోవాలి. శాంతి సంతోషములు పుచ్చుకోవాలి. ఒకటి యిచ్చుకోవాలి ఇంకొకటి పుచ్చుకోవాలి. కేవలము నేను తీసుకోటానికే సిద్ధము యిచ్చుకోటానికి సిద్ధము కాదంటే ఎట్లా

బ్యాంకు లో మనము డిపాజిట్ పెట్టిన చెక్కువ్రాసి బ్యాంకు మేనేజరుకు యిచ్చినప్పుడే అక్కడ నుండి ధనమును పొందే వీలవుతుంది. నీ చెక్కు యివ్వక నీకు ధనము లభించదు. నీ ధనమైనా నీకు లభించదు. ఏ విధంగా ప్రతి మానవుని యందు ఆదివ్యత్వమనేది వుంటున్నది. ఆదివ్యత్వమును మనము అభివృద్ధి గావించాలి మంచి మాటల చేత ప్రేమ తత్వము చేత మనము జీవించాలి. కఠినమైన మాటలు పలుక కూడదు. 'కాలు జారితే కలుగదు నష్టము, నాలుక జారితే నరకమురా!' ఎక్కడైనా కాలు జారి పడి దెబ్బ తగిలిందంటే డాక్టరు దగ్గరకు పోయి బ్యాండేజి కట్టించుకొని మందు వేసుకొని నయము చేసుకోవచ్చు. కానీ నీ మాటల వల్ల హృదయానికి దెబ్బ తగిలితే ఆ దెబ్బ మనకు కనుపించదు. దీనిని మాన్పవలెనంటే ప్రేమతోనే మనము మాన్పాలి. కనుక ప్రేమ చేతనే మనము మాట్లాడి, ప్రేమ చేతనే జీవించి ప్రేమ చేతనే కార్యము సాధించాలి జన్మ సార్థకము చేసుకోవాలి. ప్రేమ చేత సాధించలేనిది ఒక్కటి కూడ జగత్తులో లేదు. ఏదైనా సాధించవచ్చు.

కానీ యీనాటి మానవుడు అతి వేగముగా పరుగెత్తుతున్నాడు. ఎక్కడికి పోవాలని. చంద్రమండలానికి పోతున్నాడు మానవుడు. లక్షల మైళ్ళు మనస్సు ప్రయాణము చేస్తున్నది గాని అర్ధయించైనా హృదయాంతరాళమునకు పోతుందా? పోవటం లేదు. లక్షల మైళ్ళు అంతరిక్షయానము చేసి అరయించి దూరము హృదయాంతరాళమునకు చేరకపోతే యీ ప్రయాణము ఎందుకు? కనుక దివ్యత్వము మనలో వుండి కూడను దానిని మనము అనుభవించలేక పోతున్నాము. అమృతము రెండు చుక్కలైనా కంఠములో పోసుకుంటే మనకు సార్థకమవుతుంది గాని అమృతము కాని ముక్కులో పోసుకుంటే ప్రాణం తీస్తుంది. కనుక యే యే పదార్థమును యే యే విధముగా వినియోగించుకోవాలో దానిని వినియోగించుకొనే విధానముగా వినియోగించాలి. అదే మానవత్వములో వున్న దివ్యత్వము. ప్రతి మానవుని యందు పవిత్రమైన దివ్యత్వము వుంటూనే వున్నది. దినములో 24 గంటలున్నాయి. ఎన్నో అవసరమైన పనులంటూ మనము చేస్తున్నాము. ఒక ఐదు నిముషమైనా భగవచ్చింతన చేస్తే ఎంత సార్థకమవుతుంది.

దైవము లేకుండా జగత్తు లేదు. దారము లేకుండా వస్త్రము లేదు. బంగారు లేకుండా నగ లేదు. మట్టి లేకుండా కుండ లేదు. బ్రహ్మము లేకుండా జగత్తు లేదు. కనుక సర్వత్ర భగవంతుడే వుంటుండెది. భగవంతుడు లేనిది లేదు. నాస్తికత్వము, ఆస్తికత్వము అని అనుకుంటాము. నాస్తికత్వములో కూడను ఆస్తికత్వము వుంటున్నది. చూడండి నా-అస్తి అంటారు వాళ్ళు. న అంటే కాదు. అస్తి అంటే వుంది. అస్తి లేక నాస్తి లేదు. ప్రతి విషయమునందు దైవత్వమనేది మనయందు నిగూఢమై వుంటున్నది. నిత్యమై వుంటుండెది. భవ్యమై వుంటుండెది. సత్యమై వుంటున్నది. అలాంటి దివ్యత్వాన్ని నామస్మరణ చేత కాలమును సార్థకము చేసుకోండి.

J17029008

దివ్యాత్మ స్వరూపులారా! నామమునకు మించినది మరొకటి లేదు. కలియుగములో నామమే ప్రధానమైనది. కృతయుగము ధ్యానము, త్రేతాయుగము యజ్ఞము, ద్వాపరయుగము అర్చనము, కలియుగము నామస్మరణము. నామస్మరణచేత ఎంతైనా మనము సాధించవచ్చును. బంగారు! ఎవరియందు కోపతాపము, ఈర్ష్య, అసూయ, డంబము ఇత్యాది దుర్గుణములు వుంటూ వుంటాయి. ఆహార విహారముంచేత మనకు లభిస్తూ వుంటాయి. కాని వాటిని అణచుకోటానికి ప్రయత్నించాలి. మనలో నుండి క్రొత్తగా రావలసిన అవసరము లేదు. అగ్ని వుంటుంది చూడండి. అగ్నిని కొంతవరకూ మనము అలక్ష్యము చేస్తే దానిపైన నివురు వచ్చి కప్పుకుంటుంది. ఈ నివురు ఎక్కడనుంచి వచ్చింది? నిప్పునుండే వచ్చింది. నిప్పునుండి వచ్చిన నివురు నిప్పునే కప్పివేసింది. ఒకసారి ఊదితే నివురు పోతుంది. నిప్పుకనుపిస్తుంది. ఇదేరీతిగనే మనలో దివ్యత్వము నుండియే మాయ, అజ్ఞాన మనే మాయ కప్పుతుంది. దీనిని నామస్మరణ వల్లనే ఆనివురును వూదివేస్తే నిప్పు కనుపిస్తుంది. నిప్పును క్రొత్తగా మనము తెచ్చుకోనక్కరలేదు. నిప్పు మనయందే వుంటున్నది. అలాంటి జ్ఞానము నామస్మరణ చేతనే మనము సాధించవచ్చును. కనుక నామస్మరణ చేత కాలమును పవిత్రము చేసుకోవాలని నామస్మరణ చెయ్యాలని కోరుకుంటూ ఆశిస్తూ ఆశీర్వదిస్తూ ఎన్ని కష్టములైనా ఎన్ని బాధలైనా కూడను వస్తూ వుంటాయి, పోతూవుంటాయి - అన్నీ కదలిపోయే మేఘములే. ఒక్కటైనా శాశ్వతమైనది లేదు ఈ జగత్తులో. కష్టాలు వస్తూ వుంటాయి ఈ జగత్తులో. కష్టము లేనిదే సుఖము నకు విలువ వుండదు. ఇరవైనాలుగు గంటలు airconditioned roomలో కూర్చుంటే aircondition విలువ మనకు తెలియదు. రెండుగంటలు ఎండలో తిరిగి aircondition లో ప్రవేశించు అప్పుడు దాని విలువ మనకు తెలుస్తుంది. కష్టము లేకుండా సుఖము లేదు. ఆకలి లేక అన్నము మనకు రుచించదు. చీకటిలేక వెలుతురు ప్రకాశమునకు విలువ వుండదు. ప్రతిదీ ద్వైతత్వముతో కూడినదే ఈ జగత్తు. అన్ని మార్పుచెందునవే. వచ్చినవన్నీ పోతుంటాయి. పోయినవన్నీ వస్తుంటాయి. దీని పేరు జగత్. అనగా జ-గత్ రావటం పోవటం అనే జగత్తు. చూడండి! ఏదైనా ఒక్కటైనా శాశ్వతముగా వుండేది ఈ జగత్తులో లేదు. అన్నీ పోతున్నాయి అన్నీ వస్తున్నాయి. కనుక వచ్చిపోయే మధ్యకాలములోపల సార్థకము గావించుకునే కర్మలు ఆచరించాలి. భగవంతుని నామస్మరణ చేసి అన్ని విధాలా సార్థకము పొందాలని నేను ఆశిస్తున్నాను.

1990 ఫిబ్రవరి 17వ తేదీ శనివారం ప్రశాంతినిలయ మందిరంలో భగవాన్ బాబావారిచ్చిన దివ్యోపన్యాసం